

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **R.K.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2018 č. j. MSK 101637/2018, sp. zn. DSH/34023/2017/Sru, o správním deliktu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2018 č. j. MSK 101637/2018, sp. zn. DSH/34023/2017/Sru žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy a chytrého regionu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/434483/17/DSČ/Han ze dne 25. 10. 2017. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. BMW, X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť hlídkou Městské policie Ostrava bylo zjištěno a fotograficky zdokumentováno, že dne 25. 1. 2017 v době nejméně od 12:10 do 12:20 hodin blíže neustanovený řidič předmětným motorovým vozidlem porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě – Moravské Ostravě na ulici Čs. legií 2, nerespektoval svislé dopravní značení „IZ 8a“ - Zóna s dopravním omezením - zákaz stání s dodatkem „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, přičemž v působnosti tohoto dopravního značení neoprávněně parkoval mimo vyznačená parkoviště. Jednání mělo vykazovat znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona a totožnost řidiče není známá nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku. Na základě ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním správního deliktu paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které uplatnil celou řadu žalobních námitek, které podřadil pod tyto okruhy: 1) omezení na způsobu platby určené částky, 2) jednání není protiprávní, 3) není odložení věci, 4) absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, 5) neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, 6) zavinění, 7) absence tvrzeného dopravního značení a jeho nejednoznačné vymezení ve výroku rozhodnutí, 8) absence zjištění formy zavinění řidiče, 9) nevedení společného řízení, 10) nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 2. 11. 2018 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2018 č. j. MSK 101637/2018, sp. zn. DSH/34023/2017/Sru, připojeného správního spisu žalovaného téže spisové značky, jakož i z připojeného správního spisu Magistrátu města Ostravy, sp. zn. S-SMO/111126/17/DSČ a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení k zahájení řízení ve věci přestupku ze dne 21. 3. 2017, že žalobce jako řidič vozidla tov. zn. BMW, RZ X, je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že dne 25. 1. 2017 ve 12:10-12:20 hodin na ulici Čs. legií 2 v Ostravě nerespektoval dopravní značení „IZ 8a“ – zóna s dopravním omezením – zákaz stání s dodatkem „stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a v působnosti tohoto dopravního značení parkoval mimo vyznačená parkoviště;
- z oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla sepsaného na místě a z úředního záznamu ze dne 3. 9. 2016, že obsahují stejný popis přestupku, jak je výše uvedeno. Dále je v úředním záznamu uvedeno, že vozidlo nemělo viditelně vystavenou parkovací kartu O5, O7 a že se u vozidla nikdo nezdržoval, proto bylo vypsáno upozornění pro nepřítomného řidiče podezřelého ze spáchání přestupku, které bylo vloženo za stěrač vozidla. K úřednímu záznamu je přiložena fotodokumentace uvedeného jednání a dále je ve správním spise orientační mapa s oblastmi zákazu stání;
- z karty vozidla X, že provozovatelem vozidla je od 5. 6. 2014 žalobce;
- z výzvy k uhrazení určené částky ze dne 24. 3. 2017 č. j. SMO/114339/17/DSČ/Kluz, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce, jakožto provozovatele motorového vozidla BMW, RZ X, k uhrazení částky 500 Kč, neboť výše uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona, v návaznosti na ust. § 8 odst. 4 příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích;
- z přípisu doručeného správnímu orgánu I. stupně dne 13. 4. 2017 k sp. zn. S-SMO/111126/17/DSČ, že žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že v den spáchání přestupku řídil zmiňované vozidlo I. H., narozený dne X, trvale bytem K. X, 911 05 T.-N. Z., Slovensko, doručovací adresa D. N. X, 779 00 O.;
- z výzvy ze dne 21. 4. 2017, že správní orgán I. stupně vyzval k podání vysvětlení I. H. Tato výzva se správnímu orgánu I. stupně vrátila s informací, že jmenovaný adresát je na uvedené adrese na Slovensku neznámý a na uvedené adrese v ČR nemá schránku;
- z usnesení o odložení věci ze dne 7. 6. 2017, že správní orgán I. stupně odložil shora uvedený přestupek, neboť ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě;
- dne 13. 6. 2017 vydal správní orgán I. stupně příkaz o správním deliktu žalobce;
- z plné moci ze dne 7. 4. 2017, že žalobce zmocnil společnost ODVOZ VOZU s.r.o. k zastupování ho ve správním řízení a tato společnost podala proti shora uvedenému příkazu odpor;
- dne 24. 7. 2017 byla do spisu založena fotodokumentace zachycující svislé dopravní značky „IZ 8a“ na ulici Čs. legií a také byl založen náhled ulice Čs. legií 2 v Ostravě z internetového prohlížeče;

- z předvolání k ústnímu jednání ze dne 28. 7. 2017, že správní orgán I. stupně předvolal zmocněnce žalobce k ústnímu jednání na den 6. 9. 2017;
 - z protokolu o ústním jednání ze dne 6. 9. 2017, že se k němu žalobce ani zmocněnec žalobce nedostavil;
 - z vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání ze dne 22. 9. 2017, že správní orgán I. stupně vyrozuměl zmocněnce žalobce o tom, že dne 18. 10. 2017 bude provedeno dokazování mimo ústní jednání;
 - z protokolu o provedeném dokazování ze dne 18. 10. 2017, že správní orgán I. stupně provedl dokazování, přičemž ani žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili;
 - dne 25. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o správním deliktu žalobce.
6. Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce – nedatované a doručené správnímu orgánu I. stupně dne 1. 11. 2017, výzva správního orgánu I. stupně ze dne 9. 11. 2017, jímž byla zmocněnci žalobce stanovena lhůta pěti pracovních dní k doplnění podaného odvolání. Přípisem ze dne 2. 11. 2017, 13. 12. 2017 a 22. 12. 2017 zmocněnec žalobce toto blanketní odvolání doplnil. O tomto odvolání, jak je shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
7. V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
8. K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:
- žalobce namítal, že byl omezen na způsobu platby určené částky, když mu správní orgán určil, že určenou částku smí uhradit toliko převodem na účet. Krajský soud ke způsobu zaplacení pokuty a nákladů řízení uvádí, že tato část je ve výroku pouze informativní, přičemž výrok dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat nemusí, přičemž je na žalobci, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí;
 - žalobce namítal, že jednání není protiprávní, neboť žalobce měl porušit dopravní značení IZ 8a – zóna s dopravním omezením – zákaz stání s *dodatkem* „*stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích*“, přičemž správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce „*parkoval mimo vyznačené parkoviště*“ – což mohlo znamenat, že vozidlo žalobce pouze na daném místě zastavilo. Dle názoru krajského soudu je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně formulován zcela srozumitelně a určitě a je zřejmé, která dopravní značka nebyla respektována. S ohledem na to, že výrok obsahuje i dobu, po kterou předmětné vozidlo stálo (parkovalo) na daném místě – nejméně od 12:10 do 12:20 hod., je vyloučeno, aby vozidlo pouze zastavilo, jak tvrdí žalobce;

- žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu z důvodu nevyrozumění žalobce o tom, že správní orgán I. stupně usnesením věc přestupku odložil. Krajský soud je toho názoru, že žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla nelze považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku dle ust. § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Pojem osoba dotčená jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku je nutno ve smyslu ust. § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., chápat tak, že se jedná především o poškozeného, což žalobce nebyl. Zdejší soud nedává žalobci ani za pravdu v tom, že byl zkrácen na svých právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči. Z obsahu správního spisu se podává, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla k úhradě určené částky a současně mu dal možnost, aby mu sdělil údaje o totožnosti řidiče, který předmětné vozidlo v době spáchání přestupku skutečně řídil. Na tuto výzvu správního orgánu I. stupně žalobce reagoval sdělením totožnosti osoby, která měla předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Ke zkrácení práva žalobce tak v daném případě nedošlo;
- žalobce také namítal neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“. Skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Jednalo se o pozdější změnu zákona v jeho prospěch. Žalobce uvedl, že je možné jej za identické jednání postihnout přestupkem provozovatele vozidla, přičemž tato skutková podstata je pro něho výhodnější, neboť zatímco odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zaniká po čtyřech letech (jedná se o výjimku dle § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích), odpovědnost za přestupek zaniká po roce, nejdéle však po třech letech. Rozhodnutí je nezákonné, byl-li potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy neoznačovaly za trestné. Přitom již samá skutečnost, že se správní orgán nezabýval tím, zda nová právní úprava není pro něho příznivější, představuje zásah do jeho ústavních práv. Řízení o předmětném správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno doručením příkazu žalobci a to dne 13. 6. 2017, tedy před datem 1. 7. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb. Správní orgán I. stupně postupoval správně a ve shodě s ust. § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., když řízení dokončil podle dosavadních předpisů, čili podle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. Jednání žalobce bylo trestné jak podle právní úpravy obsažené v zákoně o silničním provozu účinném do 30. 6. 2017, tak i podle pozdějšího znění tohoto zákona. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění v souzené věci relevantních ustanovení zákona, a ani zákon č. 250/2016 Sb., žalobci z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu nepřináší;
- žalobce uvedl několik žalobních bodů týkajících se zavinění a absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí. Podle ust. § 125f odst. 1. zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění od 1. 7. 2017 se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10

nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Krajský soud musí konstatovat, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla ve znění účinném do 30. 6. 2017 a stále je založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. S ohledem na výše uvedené je nutno učinit závěr, že námitky žalobce ohledně zavinění, za situace kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt (nyní za přestupek), jsou nedůvodné. Žalobce dále namítal, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle ust. § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. 7. 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. K tomu krajský soud uvádí, že účinnost zákona č. 183/2017 Sb., byla stanovena v souladu s ust. § 3 odst. 3 věty druhé zákona č. 309/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (s výjimkou dvou specifikovaných částí) na den 1. 7. 2017, platnosti nabyl dne 28. 6. 2017 a jak už bylo uvedeno výše, ani zákon o silničním provozu a ani zákon č. 250/2016 Sb. není pro žalobce v žádném ohledu příznivější;

- k žalobní námitce absence zjištění formy zavinění řidiče krajský soud podotýká, že předmětem řízení byl správní delikt provozovatele vozidla a nikoliv přestupek řidiče. Přestupek řidiče vozidla musí vykazovat znaky přestupku, nikoliv naplnit všechny aspekty přestupkové odpovědnosti řidiče včetně zavinění. Proto správní orgány nepochybily, když se nezabývaly formou zavinění řidiče vozidla;
- žalobce dále namítal absenci tvrzeného dopravního značení a jeho nejednoznačné vymezení ve výroku rozhodnutí. Podle jeho názoru správní orgán neprokázal umístění předmětné dopravní značky a řidič vozidla se tedy nenacházel v zóně označené dopravní značkou IZ 8a – zóna s dopravním omezením – zákaz stání. K této námitce žalobce zdejší soud uvádí, že provedenými důkazy, tedy orientační mapou s oblastmi zákazu stání, fotodokumentací ve spojení s úředním záznamem městské policie a oznámením přestupku bylo zcela jednoznačně prokázáno umístění dopravní značky na místě přestupku nezjištěného řidiče. Důkazy zcela jednoznačně prokazují skutečnost, že neznámý řidič stál v dané době a místě v působnosti dopravního značení „IZ 8a“ - Zóna s dopravním omezením - zákaz stání s dodatkem „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“, přičemž i výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dostatečně určitý a zcela přezkoumatelný;
- žalobce namítal, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán nevedl o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení. Žalobce odkázal a k žalobě připojil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/138458/17/DSČ/Klu, sp. zn. S-SMO/477294/16/DSČ ze dne 10. 4. 2017, přičemž k protiprávnímu jednání, které bylo

předmětem tohoto řízení, došlo dne 5. 12. 2016. Podle názoru žalobce byla porušena zásada absorpce při ukládání trestu. K této žalobní námitce krajský soud uvádí, že v nyní projednávané věci bylo řízení zahájeno příkazem ze dne 13. 6. 2017 na základě usnesení o odložení věci ze dne 7. 6. 2017. Příkaz byl zrušen odporem ze dne 26. 6. 2017 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 25. 10. 2017. Ve věci vedené u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. S-SMO/477294/16/DSČ, které bylo zahájeno příkazem ze dne 25. 1. 2017, následně příkaz byl zrušen odporem a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 10. 4. 2017. Ve věci vedené pod sp. zn. S-SMO/477294/16/DSČ tedy bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydáno před datem zahájení dalšího správního řízení ve věci správního deliktu žalobce, přičemž rozhodné je datum, kdy je založena odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017. Teprve dne 7. 6. 2017, kdy byl přestupek nezjištěného řidiče odložen, jak výše uvedeno, bylo známo podezření ze spáchání správního deliktu žalobcem, jakožto provozovatelem vozidla, přičemž do té doby správní orgán činil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. S ohledem na výše uvedené je i tato žalobní námitka žalobce nedůvodná;

- žalobce uvedl nesouhlas svůj a svého právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a domáhal se anonymizace rozhodnutí v této právní věci. K tomuto žalobnímu bodu krajskému soudu nezbyvá než uvést, že způsob zveřejňování soudních rozhodnutí není problémem žalobou napadeného rozhodnutí, a proto se jím krajský soud ani nezabýval.
9. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
10. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné prokazatelné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 2. září 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce